

1 1. Honba za zločincem

Viktor, Štefan a Gimo se vraceli domů. Rádi by se byli u mlýna ještě zdrželi, ale popoháněl je hlad.

„Jenom se bojím,“ říkal právě Gimo, „že ti darebáci si brzo zjistí, jak se v hlídání střídáme. Zařídí se podle toho a přijdou zrovna, když tu nikdo nebude.“

„Já mám zase obavu,“ navázal Viktor, „že celá ta akce stejně moc nepřinese. I kdyby se nám podařilo někoho z nich dopadnout, budou to nejspíš jenom nastrčený figury, jako jsem byl já. A ti budou houby vědět o tom, kdo za tím vlastně stojí.“

„To je možný,“ uvažoval Gimo, „ale jinou možnost nevidím. Musíme to aspoň zkusit. Co myslíš ty, Štefane, že nic neříkáš?“

„Přemýšlím.“

„Prima. To bych do tebe nikdy neřekl. Ale nejspíš z toho nic nevykvete, co?“

„Jak se to vezme. Ještě jsem to nedomyslel do konce.“

„Tak jen pokračuj, pokračuj.“

Viktor to škádlení přerušil: „Tak nám aspoň řekni, o čem přemýšlíš!“

„Říkám si, jestli by se na to nemělo jít úplně jinak. Měli bychom se ptát, kdo může mít zájem na tom, aby dědu Kalouska ze mlýna vyštval. To jsou ti čtyři lidi, co ho chtěli koupit. Kdybysme se jim trošičku mohli kouknout na zoubek...“

„Jak to chceš udělat? Nevidím vůbec žádnou možnost.“

Gimo doplnil: „Vůbec nevíme, odkud jsou. A kdyby se to i zjistilo, bude to určitě někde daleko. Jak se tam máme dostat?“

Štefan jen zavrčel.

„Nechejme to raději policajtům,“ řekl Viktor.

Mlčky dál kráčeli lesem.

Náhle se Viktor zastavil. „Tohle je to místo. Třeba tu zůstaly stopy po hondě.“

Pátravě se rozhlíželi, důkladně zkoumali půdu.

„Bylo moc sucho, žádný stopy tu nezůstaly.“

Štefan zašel kousek do lesa. „Já se podívám po stopě, co tu zanechala Kristina!“ zavolal zpátky. Ale pak si pomyslel, že je to stejně nikam nepřivede, a chtěl se vrátit. Aniž by hledal něco určitého, ještě jednou se ohlédl. Zdálo se mu, jako by dál v křoví zahlédl něco kovově lesklého. Tvar se nedal rozpoznat.

Bylo to ještě asi o sto metrů dál. Štefan tam doběhl a rozhrnul křoví. Stálo tam modré pánské kolo. Vypadalo celkem nově. Rychlým pohledem zjistil, že je zamčené.

Kdo si tady uprostřed lesa mohl zaparkovat kolo? – uvažoval Štefan. Že by to mělo něco společného s těmi útoky na mlýn?

Zahvízdal na kamarády.

„Co to je?“ volal Viktor, ale ihned zmlknul, když si Štefan varovně položil prst na pusu. Doběhli ke křoví,

kde na ně Štefan čekal.

„Kolo!“ podivil se Gimo.

„Tos tedy poznal přesně,“ smál se Štefan. „A hádejte, co je na něm zvláštního!“

„Že stojí uprostřed lesa,“ navrhl Viktor.

„A pročpak asi?“ napodobil Štefan tón učitele, očekávajícího odpověď od lehce zaostalého žáka.

„Řek bych, že tuším, kam míříš,“ uvažoval Gimo. „Mohlo by to patřit jednomu z těch chlápků, co hledáme.“

„Vééelmi správně! Kdopak jede do lesa na kole a nechá ho tam pak stát? Jenom někdo, kdo tam má nějakou práci. Kdo se chce jen projít, jde rovnou pěšky. A co by tu mohl tak asi pohledávat? Borůvky tady nerostou a na houby je ještě moc brzy.“

„Čéče, Štefane, ty seš hotovej Šerlok Holmes!“

„A víte, co teď uděláme?“ Gima popadla lovecká horečka. „Schováme se tady kolem a počkáme, až si ten chlápek pro kolo přijde.“

„Jo, to bude lepší, než ho hledat,“ souhlasil Viktor. „Mohl by nás zahlídnout nebo zaslechnout dřív a potom vzít roha.“

„Taky mě to napadlo,“ řekl Štefan. „Je tu jenom jedna věc, co mluví proti.“

„A sice?“

„Můj žaludek. Představte si, že se vrátí za dvě nebo za tři hodiny. Do té doby umřu hladu.“

Gimo navrhl. „Mohl bych doběhnout do města pro

nějaký jídlo. Vy zůstanete tady.“

„Doběhnu tam já,“ nabídl se Viktor. „Mám to z vás nejbliž. Za půl hodinky jsem zpátky a něco přinesu.“

A už se taky rozběhl.

Když bez dechu vyběhl doma po schodišti a zazvonil, nikdo neotvíral. Naštěstí měl ale klíč. Vpadl do bytu, přeřízl čerstvý kilový bochník na poloviny a jednu strčil do máminy nákupní tašky. Pak tam přihodil ještě salám z ledničky a láhev minerálky.

Už byl zase u dveří, když ho něco napadlo. Vrátil se, vzal z kuchyňského stolu lístek papíru, otočil ho a na rub napsal krátký vzkaz. Pak seběhl s taškou po schodech.

Za pět minut na to se vrátil z práce otec. Postavil svůj kufřík do rohu šatny a zavolał: „Copak doma není nikdo z mé čtyřhlavé rodiny?“ Když nikdo neodpověděl, zabručel si: „Zřejmě jenom hlava rodiny.“

Vešel do kuchyně a na stole našel lístek. Zvedl jej a četl: „Milý Honzo, kdybych ještě nebyla doma, jídlo najdeš na sporáku. Jsem s Kristinou na policii.“

Potom pan Hřebík lístek otočil a četl: „Přijdu později, honíme zločince. Vzal jsem si chleba, Viktor.“

Pan Hřebík lístek odložil a potřásl hlavou: „No tohle!“